

RECENSION

Alice Havrell Nilsson i *Pirret* Foto: Nille Leander

Pirret

Originaltitel: **Pirret**

Regi: **Kjell-Åke Andersson**

Producent: **Francy Suntinger, Lina Jonsson**

Manus: **Marianne Strand**

Foto: **Olof Johnson**

Roller: **Alice Havrell Nilsson, Frida Hallgren, Lotta Tejle, Claes Månsson, Peter Lorentzon m fl**
Sverige/Finland 2007

Längd i tid: **51 min**

Censur: **barn tillåten**

Distributör: **AB Svensk Filmindustri**

Det faller sig ganska naturligt att tänka på Clas Lindbergs film *Underjordens hemlighet* från 1991 efter att ha sett Kjell-Åke Anderssons nya film *Pirret*. Bägge filmerna cirklar runt några barn på ett sjukhus och rymmer stora mått av både humor, sorg och allvar. Skillnaden är att *Pirret* vänder sig till småttingar, fem, sex år är nog en bra ålder.

Femåriga Sara ser en kulan höstdag en stjärna falla på himlen. Full av nyfiken entusiasm frågar hon sin stressade mamma – ensamstående förstås, så som seden bjuder i modern svensk film – varför stjärnor faller. Mammans, trött och inte särskilt upplagd för några längre diskussioner, svarar "Vet inte, det är väl grus och sånt som brinner upp". Sara plockar upp en näve glimmande grus från marken och skuttar piggt efter mamman och hennes fulla matkassar.

Denna inledande scen fångar mycket av det som Kjell-Åke Andersson vill åt med sin film; en skröna kryddad med några nypor väl

iakttagen socialrealism samt spetsad med en mildt skruvad fantasi. Det förhåller sig nämligen så, om det är på grund av stjärngrusets må vara osagt, att Sara visar sig kunna flyga. Hon känner, berättar hon för den oroliga mamman, ett "pirr" i magen just som hon skall till att lätta från marken. Via vårdcentralen styrs kosan mot det stora sjukhuset där två Nobelpris-sugna doktorer genast sätter klorna i flickan för att söka komma underfund med vad slags fysiologiska fenomen det är som får henne att flyga. Och väljer man som regissör Lotta Tejle och Claes Månsson för rollerna som doktor Näslund och doktor Kropp, ja, då vet man förstås vad man vill ha levererat. Och skådespeleri blir det, så att det vippar mot gränsen till överspel, men det funkar.

Filmen är lagoma 50 minuter lång och ett förtätat drama med lite läskigheter – ett sjukhus med korridorer och stora salar med flämtande lampor samt mystiska surrande röntgenmaskiner – men också med humor och en varmt inkännande empati. Scenen där Sara i ett slags dansant pas-de-deux flyger runt en mycket sjuk pojke som ligger infektionsisolerad på en sal är ett litet under av snygg ljussättning, ett följsamt foto samt härlig kemi mellan de bägge barnen. Det är välkommet när svensk barnfilm, och då tänker jag särskilt på den för de mindre barnen, inte inkom är puttinuttig utan vågar vara både sorgsen och eftertänksam. Kjell-Åke Andersson berättade i en intervju att *Pirret* är en kampfilm för barn och fantasins kraft. Jag skulle säga att den duger att ses även av vuxna.

Johan Söderqvists finstämda vissioner i musiken gör absolut inte filmen sämre.

Andreas Hoffsten